

Civitate Wratislaviensi Donatus

Nagroda Wrocławia

Nagroda Prezydenta Wrocławia

2012

Szanowni Państwo!

Tegoroczne Święto Wrocławia przypada w roku ważnych dla naszego miasta wydarzeń z dziedziny sportu i kultury.

Wszyscy uczestniczymy w emocjach piłkarskich mistrzostw – we Wrocławiu goszczą kibice z całej Europy, a wrocławski Rynek stał się wielką strefą kibica. UEFA EURO 2012 to pierwsza tej rangi impreza sportowa w wojennym Wrocławiu. Ale emocje sportowe to nie wszystko. Organizacja mistrzostw stała się katalizatorem wielkich zmian w naszym mieście. Oddano do użytku Autostradową Obwodnicę Wrocławia, nowy terminal lotniczy i wiele kilometrów nowych lub zmodernizowanych ulic oraz linii tramwajowych. Remontu i rewitalizacji doczekał się także dworzec kolejowy Wrocław Główny i kilka mniejszych stacji na terenie miasta.

Przed nami kolejne doniosłe wydarzenia. W 2016 roku Wrocław, wspólnie z San Sebastian, jako Europejska Stolica Kultury stanie się centrum życia kulturalnego kontynentu.

Decyzja Rady Miejskiej Wrocławia o uhonorowaniu tytułem Civitate Wratislaviensi Donatus zmarłego niedawno artysty Eugeniusza Geta-Stankiewicza wpisuje się w przygotowania do wydarzeń roku 2016. Tegoroczny honorowy obywatel Wrocławia to osoba niezwykle mocno związana z naszym miastem. Jego prace, na stałe wpisane w pejzaż miejski, będą z pewnością godną wizytówką Wrocławia – Europejskiej Stolicy Kultury.

Ze środowiskiem kultury związani są także dwaj laureaci Nagrody Wrocławia: Włodzimierz Szomański i Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne – instytucja o ogromnych zasługach w budowaniu polskiego życia kulturalnego na Dolnym Śląsku, a także reżyser Zbigniew Rybczyński, uhonorowany Nagrodą Prezydenta Wrocławia.

Wszystkim nagrodzonym, składam serdeczne gratulacje. Gratuluję panu profesorowi Janowi Biliszczukowi i panu Markowi Suchemu, dzięki którym Wrocław ma tak imponującą obwodnicę autostradową. Panom Erazmowi Humiennemu, Ryszardowi Jadachowi i Kazimierzowi Tumskiemu – za godną najwyższego uznania działalność społeczną. Chylę czoła przed panem profesorem Markiem Bojarskim za jego wysiłki na rzecz integracji wrocławskiego środowiska akademickiego.

Ogromnie cieszę się również z jakże zasłużonej Nagrody Prezydenta Wrocławia dla mistrzowskiej drużyny Śląska Wrocław. Trudno doprawdy wyobrazić sobie lepszy prezent dla kibiców w roku piłkarskich mistrzostw Europy.

Jacek Ossowski

Wrocław, 24 czerwca 2012 roku

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia

Szanowni Państwo!

Uroczysta sesja Rady Miejskiej Wrocławia jest szczególną okazją, by docenić i uhonorować działalność osób i instytucji szczególnie zasłużonych dla stolicy Dolnego Śląska – pozwala, w wyjątkowej i podniosłej atmosferze, choć na chwilę zatrzymać się i przywołać sytuacje czy wydarzenia w życiu laureatów najwspanialsze.

Cieszę się, że na początku lat 90. XX wieku Wrocław oficjalnie powrócił do XIV-wiecznej tradycji obchodów dnia św. Jana Chrzciciela, jednego z patronów miasta. Kulminacją tych wydarzeń jest przyznanie tytułu Honorowego Obywatela Wrocławia oraz Nagród Wrocławia i Nagród Prezydenta Wrocławia. Każdorazowo są to momenty szczególne, a wrażenia z uroczystości na długo pozostają w pamięci wszystkich uczestników.

Nagrody Prezydenta Wrocławia są przyznawane za osiągnięcia w minionym roku. 24 czerwca 2012 roku uhonorujemy ludzi, których domeną jest nauka, kino, sport, architektura i budownictwo, a także działalność społeczna. Wszystkie wyróżnione osoby wyznaczyły w sferze swojej aktywności zawodowej najwyższe standardy, stając się wzorem profesjonalizmu dla wielu wrocławian. Nasze miasto zaś zawsze może liczyć na ich doświadczenie, wiedzę i entuzjazm twórczy.

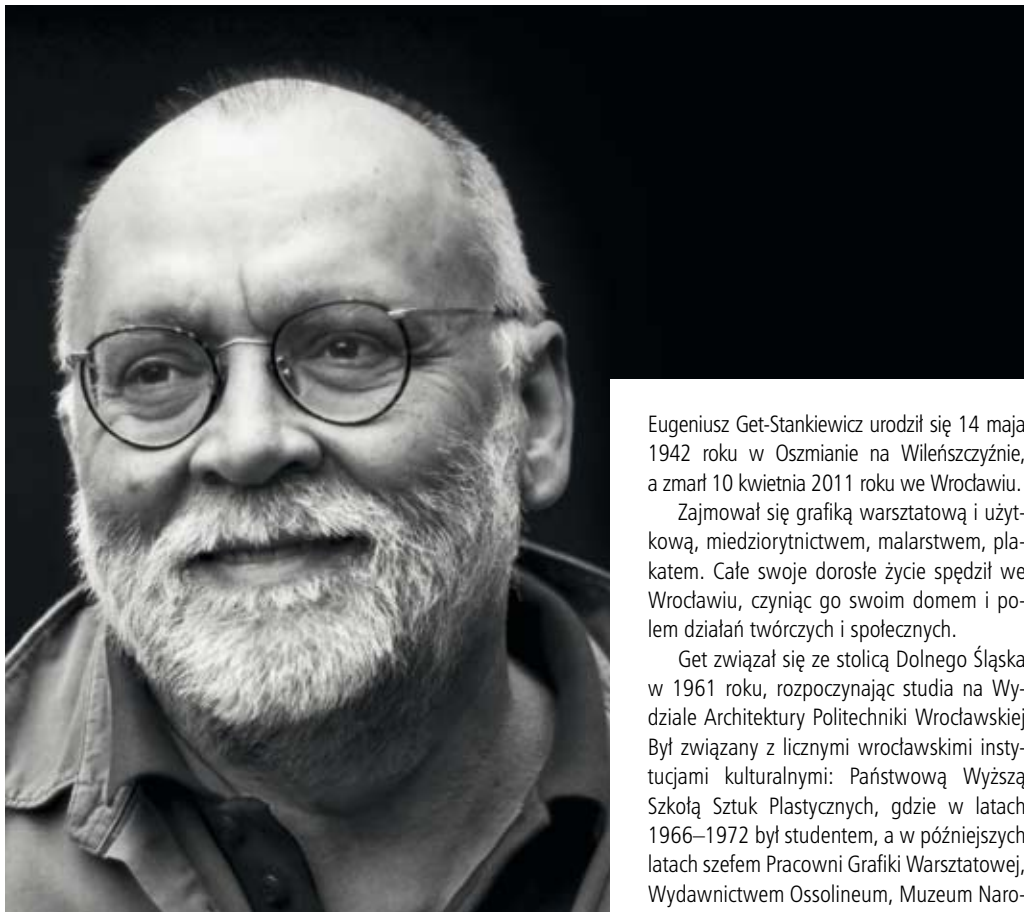
Dziękując laureatom za wieloletnią owocną działalność i zaangażowanie w codzienne życie Wrocławia, proszę o przyjęcie najserdeczniejszych życzeń dalszych sukcesów, wszelkiej pomyślności oraz wielu satysfakcjonujących wyzwań.

Rafał Dutkiewicz

Prezydent Wrocławia

Wrocław, 24 czerwca 2012 roku

Eugeniusz Get-Stankiewicz urodził się 14 maja 1942 roku w Oszmianie na Wileńszczyźnie, a zmarł 10 kwietnia 2011 roku we Wrocławiu.

Zajmował się grafiką warsztatową i użytkową, miedziorytnictwem, malarstwem, plakatem. Całe swoje dorosłe życie spędził we Wrocławiu, czyniąc go swoim domem i polem działań twórczych i społecznych.

Get związał się ze stolicą Dolnego Śląska w 1961 roku, rozpoczynając studia na Wydziale Architektury Politechniki Wrocławskiej. Był związany z licznymi wrocławskimi instytucjami kulturalnymi: Państwową Wyższą Szkołą Sztuk Plastycznych, gdzie w latach 1966–1972 był studentem, a w późniejszych latach szefem Pracowni Grafiki Warsztatowej, Wydawnictwem Ossolineum, Muzeum Naro-

dowym, Operą Wrocławską i wrocławskim magistratem, z którym współpracował przez ostatnie kilkanaście lat swojego życia. Jego plakaty reklamowały spektakle Opery Wrocławskiej i koncerty Przeglądu Piosenki Aktorskiej. Liczne swoje prace ofiarował Muzeum Narodowemu we Wrocławiu, a potem je wypożyczał w celu wprowadzania poprawek lub ulepszeń i umieszczał w przestrzeni miejskiej, ofiarowując wszystkim część siebie.

Takie ślady działalności artystycznej Stankiewicza nosi całe miasto: Tablica ku czci Prostyh Działań $1 + 1 = 2$ na Starych Jatkach, co roku uroczystie odsianiana przez pomysłodawcę, powstała na podstawie odlewów ciała artysty postać Murzyna, spoglądająca na nas z kamienicy na pl. Solnym. Get-Stankiewicz jest też autorem pomnika Solidarności koło Politechniki, u zbiegu ulic Norwida i Janiszewskiego, współautorem tablicy poświęconej Ronaldowi Reaganowi przy pl. Grunwaldzkim i szklanego portretu Jana Pawła II umieszczonego w oknie kaplicy rajców kościoła św. Elżbiety.

W połowie lat 90. XX wieku Eugeniusz Get-Stankiewicz wydzierżawił od Miasta (za symboliczny 1 grosz rocznie) kamieniczkę Jaś i stworzył tam Domek Miedziorytnika. Przeprowadził generalny remont i tchnął w nią życie. Na elewacji, na wysokości odpowiedniej dla najmniejszych mieszkańców

miasta, umieścił szyld „Muzeum Krasnoludków w Budowie”, a obok łaćnińską sentencję „extra locum loci causa” („bez żartów dla żartu”). Na kamienicy umieścił też jedną ze swoich najbardziej znanych prac – piaskową tablicę z wizerunkiem krzyża, ukrzyżowanego Chrystusa, trzema gwoździami i młotkiem oraz podpisem „Zrób to sam”.

Uczucie artysty do miasta przejawiało się również w trosce o nie. Get dbał o miasto, miejscem jego pracy była przestrzeń publiczna, przeciwstawiał się wszechogarniającemu brudowi i bylejakości, toczył nieustające boje o ład przestrzenny, upominał śmiejących i brudzących turystów, pijaków i wandalów. Walczył z nimi na swój sposób – zdobiąc elewację Domku złotem w miejscu szkód i zabrudzeń. Get nie odgradzał się od Wrocławia i jego mieszkańców ścianą, chciał brać udział w życiu miasta. Można go było spotkać w sklepie, na ulicy, w parku lub odwiedzić w domu, do którego zapraszał na rozmowę każdego, kto tylko miał na to ochotę. „Nie chcę być w Internecie. Zapraszam do oglądania, dotykania oryginału, oryginałów...” – to jego własne słowa!

Pozostawił w tkance Wrocławia dwa swoje znaki. Jeden z nich to granitowa kostka brukowa z wizerunkiem Geta, którą umieścił w tylko sobie znanym miejscu, a drugi to odłamy z brązu gawron siedzący na gałęzi drzewa gdzieś między Kozanowem a Popowicami.

Jan Biliszczuk (ur. 1949) – inżynier budownictwa lądowego, ekspert w dziedzinie mostownictwa, wykładowca. Ukończył Technikum Drogowe w Zielonej Górze oraz

studia w Politechnice Wrocławskiej, gdzie u prof. Jana Kmity obronił pracę dyplomową. Tam podjął też w 1972 roku pracę i uzyskał stopień naukowy doktora nauk technicznych (1978). Tytuł naukowy profesora otrzymał w 1997 roku. Jest promotorem wielu prac doktorskich i dyplomowych z zakresu inżynierii mostowej, autorem ponad 200 publikacji obejmujących podstawy naukowe i techniczne projektowania, budowy i utrzymania mostów (w tym podwieszonych) oraz historię mostownictwa.

Profesor Jan Biliszczuk jest autorem lub współautorem projektów prawie 30 nowych obiektów mostowych powstałych w ostatnim czasie w Polsce i na Czechach, a także rehabilitacji 37 istniejących już obiektów. Projektował i prowadził nadzory nad budową mostów i wiaduktów wzdłuż autostrady A4, podwieszanej kładki w Leśnicy, estakady na Gądowie, mostów przez Odrę w Rogowie Opolskim, przez Wisłę w Toruniu, na Trasie Siekierkowskiej w Warszawie, mostu w ciągu Obwodnicy Północnej Opola, mostu III Tysiąclecia w Gdańsku oraz potężnego mostu podwieszanego w Płocku.

Wraz z Zespołem Badawczo-Projektowym „Mosty-Wrocław” s.c. profesor Biliszczuk zaprojektował oraz sprawował nadzór nad realizacją mostu Rędzińskiego w ciągu Autostradowej Obwodnicy Wrocławia A8.

Most ten jest drogowym mostem wantowym nad Odrą i Wyspą Rędzińską, a jego żelbetowa konstrukcja zawieszona na jednym pylonie, którego wysokość osiąga 122 m, co czyni go najwyższą tego typu konstrukcją w Polsce. Przeprawa ma 612 m długości, co wraz z dojazdowymi estakadami daje 1742 m potężnej i nowoczesnej konstrukcji inżynierskiej. Na tej wyjątkowo efektywnej przeprawie przez Odrę kierowcy mają do dyspozycji po 3 pasy ruchu w każdym kierunku. Most Rędziński od momentu otwarcia stał się jednym z najważniejszych symboli nowoczesnego Wrocławia.

Profesor Jan Biliszczuk jest laureatem szeregu nagród ministerialnych i resortowych m.in. nagrody im. prof. S. Bryły, nagrody im. prof. Z. Wasiutyńskiego, otrzymał też Złoty Krzyż Zasługi, natomiast kierowany przez niego Zespół Badawczo-Projektowy „Mosty-Wrocław” uzyskał szereg nagród w ogólnopolskich konkursach na projekty wielkich mostów budowanych w ostatnim okresie w Polsce. Wielką miłośnością profesora Biliszczuka jest kolekcjonowanie starych pocztówek przedstawiających obiekty mostowe, w tym też i wrocławskie, których jest w naszym mieście ponad 100. To na tych pocztówkach najlepiej widać skalę zmian zachodzących we Wrocławiu, do których niewątpliwie przyczynił się również profesor Jan Biliszczuk.

Ryszard Jadach (ur. 1951) – z Wrocławiem jest związany od 1969 roku, kiedy to rozpoczął studia na wrocławskiej Akademii Medycznej na Wydziale Lekarskim. Już w trakcie

studiów był aktywnym działaczem społeczno-kulturalnym, zostając m.in. kierownikiem i dziennikarzem w radiu studenckim „Bliźniak”. Po studiach, w 1975 roku, rozpoczął pracę w Dolnośląskim Szpitalu Specjalistycznym im. T. Marciniaka na Oddziale Anestezji i Intensywnej Terapii, gdzie ukończył specjalizację z tej samej dziedziny. W tym czasie dał się poznać nie tylko jako dobry lekarz, ale i człowiek z charyzmą, cieszący się dużym zaufaniem współpracowników. W roku 1988 organizował Oddział Intensywnej Terapii w Klinice Onkologii i Hematologii Dziecięcej wrocławskiej Akademii Medycznej w powstającym szpitalu przy ul. Bujwida 44, a następnie został jego pierwszym kierownikiem.

Podczas siedmiu lat pracy w klinice, ratując życie wielu małym pacjentom, wprowadził szereg nowatorskich metod walki z bólem. Wraz ze swoimi współpracownikami stworzył podwaliny pod doskonale funkcjonującą dziś Katedrę i Klinikę Transplantacji Szpiku, Onkologii i Hematologii Dziecięcej Akademii Medycznej we Wrocławiu. W latach 1996–1999 był dyrektorem Wojewódzkiego Szpitala im. Babińskiego we Wrocławiu, przejmując placówkę będącą w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Jego działania doprowadziły do zredukowania zobowiązań szpitala, wdrożył również wiele innowacji sprzyjających podwyższaniu standardów leczenia i hospita-

lizacji. Jako pierwszy na Dolnym Śląsku wprowadził pojęcie jakości w szpitalnictwie, uzyskując dla swego szpitala akredytację Centrum Monitorowania Jakości w Ochronie Zdrowia.

Z początkiem XX wieku Ryszard Jadach został jednym z dyrektorów Wydziału Polityki Zdrowotnej Urzędu Marszałkowskiego Województwa Dolnośląskiego, gdzie stworzył od podstaw Dział Promocji Zdrowia, a następnie Dyrektorem ds. Medycznych Dolnośląskiej Regionalnej Kasy Chorych i w Dolnośląskim Oddziale NFZ. W owym czasie zostały wprowadzone 24-godzinne dyżury dla pacjentów z tzw. ostrymi zespołami wieńcowymi (zawałami), co istotnie zmniejszyło śmiertelność wśród tych chorych.

Od kilku lat dr Ryszard Jadach jest Dyrektorem Zarządzającym w Dolnośląskim Centrum Chorób Serca „Medinet”. Od czasu, kiedy objął powyższe stanowisko, jego szpital otrzymał już trzykrotnie Dolnośląski Certyfikat Gospodarczy i Gazele Biznesu.

Od wielu też lat dr Ryszard Jadach jest zaangażowany w działalność społeczną, m.in. w pomoc przy organizacji Festiwalu Muzyki Wiedeńskiej we Wrocławiu, opiekę nad dziećmi z domu dziecka, wspieranie działań Stowarzyszenia Osób Niepełnoprawnych, pomoc dzieciom niesłyszącym i słabosłyszącym. Ostatnio wybrany został na prezidenta wrocławskiego oddziału Rotary Club.

Włodzimierz Stanisław Szomański (ur. 1948) – kompozytor, aranżer, wokalista jazzowy, pedagog. Absolwent Wydziału Wychowania Muzycznego Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu (1971). Początkowo pracował jako nauczyciel wychowania muzycznego w X LO we Wrocławiu i jako instruktor muzycznych wrocławskich zespołów

estradowych. W latach 1974–1982 śpiewał w chórze Cantores Minores Wratislavienses. W 1978 założył i prowadzi do dnia dzisiejszego zespół wokalny Spirituals Singers Band, pozostając jego kierownikiem muzycznym, pedagogiem, aranżerem i kompozytorem. Prawie 35 lat pracy z zespołem zaowocowało ogromną ilością koncertów w kraju i za granicą, uczestnictwem w najpoważniejszych festiwalach, od Jazz Jamboree po Wratislavie Cantans, nagraniami dla PR i TV oraz pokaźną dyskografią. W zespole Spirituals Singers Band, Włodzimierz Szomański jest nie tylko wokalistą, ale też kierownikiem artystycznym, aranżerem i kompozytorem.

Jest autorem czterech utworów oratoryjno-kantatowych, w tym pierwszej polskiej mszy gospel, bardzo wielu aranżacji wokalnych i instrumentalnych pieśni gospel, kolęd polskich i zagranicznych, standardów jazzowych oraz polskich pieśni patriotycznych. Od 1996 roku komponuje również muzykę dla teatrów dramatycznych i lalkowych.

Za działalność na niwie teatralnej nagrodzony został nagrodą Marszałka Województwa Dolnośląskiego. Jako kierownik muzyczny zespołu współpracował z wieloma sławnymi dyrygentami w kraju i zagranicą. Odnosił również wielki sukces, występując dwukrotnie wraz ze światowej sławy amerykańską śpiewaczką Gwendolyn Bradley

i jej akompaniatorem Cliffem Jacksonem. Ich wspólnie przygotowane koncerty pieśni spirituals oraz gospel zostały uznane za znaczące wydarzenia artystyczne.

Włodzimierz Szomański współpracował jako kierownik muzyczny z wrocławskimi teatrami przy realizacji spektakli muzycznych. Dodatkowym nurtem w jego działalności artystycznej są również aranżacje muzyczne bajek dla dzieci. Na swoim koncie ma on także realizacje radiowo-telewizyjne we Francji, Niemczech, Austrii, Litwie, Holandii i Włoszech.

Za dokonania artystyczne został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, a wraz z zespołem uhonorowany prestiżową nagrodą im. Wacława Kisielewskiego przyznawaną przez „Pagart” za najlepszy debiut zagraniczny (1990). Włodzimierz Szomański jest również laureatem Nagrody Estrady Polskiej „Prometeusz 2000” za najwyższe osiągnięcia w sztuce estradowej oraz nagrodą im. ks. Włodzimierza Pietrzaka za zasługi w popularyzowaniu muzyki gospel w naszym kraju.

W grudniu 2011 roku wystąpił z zespołem Spirituals Singers Band na koncercie „Kolędy Świata” dla europarlamentarzystów w Brukseli. Koncert ten wpisał się nie tylko w cykl uroczystości zamykających prezydencję Polski w Unii Europejskiej, ale również stał się szansą ukazania szerszej publiczności walorów wrocławskiej kultury.

Kazimierz Tumski (ur. 1931) – pionier i współorganizator ruchu turystycznego we Wrocławiu, wieloletni propagator wiedzy krajoznawczej.

Kazimierz Tumski jest mieszkańcem Wrocławia od 1953 roku. Swoją karierę zawodową zaczął we wrocławskiej Szkole Podstawowej nr 60, a następnie jako nauczyciel geografii w Szkole Podstawowej nr 29 propagował piękno przyrody i turystykę pieszą. Łatwo zarażał swoją turystyczną pasją. Założył i prowadził Szkolny Klub Turystyczno-Krajoznawczy dla dzielnicy Stare Miasto. Pod jego kierownictwem SKTK działał niezwykle prężnie, organizując niezliczoną liczbę wycieczek, rajdów złotych, olimpiad i konkursów propagujących wiedzę o Wrocławiu i Dolnym Śląsku.

W 1962 roku Kazimierz Tumski był inicjatorem i głównym współorganizatorem oddziału PTTK Wrocław-Śródmieście, którego w późniejszych latach był prezesem i wiceprezesem. Współtworzył znane koło przewodników wrocławskich „Rzepiór”, a także organizował pierwsze Wrocławskie Dni Turystyki.

W swojej pracy szczególnie podkreślał wagę propagowania wiedzy krajoznawczej wśród dzieci i młodzieży. Był pomysłodawcą i twórcą Młodzieżowej Olimpiady Krajoznawczej Dolnego Śląska oraz wrocławskiego konkursu „Szkola Promująca Turystykę”, który cieszy się ogromnym powodzeniem wśród dzieci, młodzieży oraz nauczycieli.

Aktywność Kazimierza Tumskiego trwa nieprzerwanie od blisko 50 lat. Jak zgodnie

mówią jego znajomi i przyjaciele, jest typem niestrudzonego społecznika, który potrafi zjednywać ludzi dla swoich pomysłów. Był prezesem stowarzyszenia Dom Turysty, kierował pracami Społecznego Komitetu Budowy Domu Turysty PTTK we Wrocławiu. W ostatnich latach, będąc seniorem, podjął starania o realizację projektu zagospodarowania terenu w rejonie swojego miejsca zamieszkania. Powstał tam plac zabaw i nowoczesne boisko tartanowe.

Za swoją działalność Kazimierz Tumski został odznaczony m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Złotym Krzyżem Zasługi. Jest także laureatem licznych nagród i odznaczeń w dziedzinie turystyki.

Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne – powstało dzięki inicjatywie grupy pasjonatów sztuki przybyłych na ziemię zachodnie w 1945 roku. Towarzystwo zostało wpisane do rejestru urzędowego miasta w 1946 roku pod numerem 1. Do grupy inicjatorów DTM należeli m.in. ks. Hieronim Feicht, Kazimierz Wiłkomirski, Ryszard Bakst, Zbigniew Liebhardt

i Ryszard Bukowski. Pierwsze zebranie organizacyjne DTM odbyło się 6 czerwca 1946 roku.

W pierwszym statucie czytamy: „Towarzystwo ma na celu się krzewienie i rozwój kultury muzycznej na terenie województwa dolnośląskiego. Ponadto prowadzi działalność oświatową przez zakładanie szkół muzycznych nie obliczonych na zysk”.

Członkowie DTM praktycznie od podstaw stworzyli szkolnictwo muzyczne we Wrocławiu. Pierwsze powstały szkoły przy ul. Kościuszki i ul. Mazowieckiej, a w 1948 roku działalność zainaugurowała Wyższa Szkoła Muzyczna. Z inicjatywy członków Towarzystwa na Dolnym Śląsku zaczęły powstawać Społeczne Ogniska Muzyczne, w których nadzór pedagogiczny pełnili znani artyści muzycy. Ta forma umuzykalniania dzieci i młodzieży spotkała się z dużym uznaniem i cieszyła się popularnością w całej Polsce.

W krótkim czasie po wojnie życie muzyczne we Wrocławiu nabrało prawdziwego wigo. Odbywały się liczne przeglądy, festiwale, konkursy, prezentacje, recitale oraz popisy młodych słuchaczy szkół muzycznych. Kolejne lata działalności Towarzystwa zaznaczyły się mnogością imprez w filiach powstałych w mniejszych miastach Dolnego Śląska.

Marzenia założycieli o upowszechnianiu wrażliwości muzycznej wśród wszystkich dzieci, niezależnie od środowiska i zdolności, zaczęły się spełniać. Zaangażowani w te działania muzycy o najwyższych kwalifikacjach wypełniali swoje obowiązki z wielkim zaangażowaniem.

Działaczom Dolnośląskiego Towarzystwa Muzycznego zawdzięczamy powstanie ważnych wrocławskich instytucji muzycznych – opery, filharmonii i operetki, a także najpięk-

niejszych dolnośląskich festiwali w tym m.in. Międzynarodowego Festiwalu Chopinowskiego w Dusznikach-Zdroju, Festiwalu Moniuszkowski w Kudowie-Zdroju czy Festiwalu Społecznych Orkiestr Symfonicznych w Cieplicach.

DTM jest także twórcą Salonu Muzyki i Literatury we Wrocławiu, który dziś, pod nazwą „Klub Muzyki i Literatury” jest jedną z najważniejszych placówek kulturalnych miasta.

W latach 2001–2006 Towarzystwo realizowało wraz z Urzędem Miejskim Wrocławia i Akademią Muzyczną im. Karola Lipińskiego projekt edukacyjny pn. „Śpiewający Wrocław”, a także cykl koncertów muzyki dawnej „Forum Musicum”.

Obecnie Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne prowadzi 11 Społecznych Ognisk Muzycznych kształcących ponad 1000 uczniów oraz organizuje liczne koncerty, w tym wiele charytatywnych takich jak „Wieczory Polskie” w Klubie Kolejarza.

Podobnie jak w pionierskich latach, członkowie DTM prowadzą działalność edukacyjną w szkołach i przedszkolach. Organizowane są nowe festiwale, takie jak Międzynarodowy Festiwal Muzyki Kameralnej w Oleśnicy.

Każdy rok przynosi nowe inicjatywy – jedną z ostatnich jest Młodzieżowa Akademia Musicalowa, stworzona z myślą o rozwijaniu pasji utalentowanych aktorsko, muzycznie i wokalnie młodych ludzi.

Erazm Humienny (ur. 1966) – społecznik, działacz opozycyjny. W 1985 roku ukończył wrocławskie Technikum Żeglugi Śródlądowej. Do końca lat 80. pracował m.in. jako marynarz, robotnik w Stoczni Gdańskiej i doker,

murarz i malarz w spółdzielniach studenckich we Wrocławiu, w latach 1988–1990 odbywał zastępczą służbę wojskową w Domu Pomocy Społecznej we Wrocławiu.

Erazm Humienny był aktywnym działaczem opozycji w okresie PRL – od 1984 roku zaangażowany w dystrybucję druków drugiego obiegu (we współpracy z parafią pw. św. Karola Boromeusza we Wrocławiu), za co wielokrotnie zatrzymywany był przez funkcjonariuszy służb specjalnych i zwalniany z pracy, kilkakrotnie karany grzywną przez kolegia ds. wykroczeń, a w 1986 roku nawet krótko więziony.

W 1985 roku wyjechał do Gdańska, gdzie nawiązał kontakty (poprzez parafię św. Brygidy i Stocznę Gdańską) z Federacją Młodzieży Walczącej, i został kurierem pomiędzy Wrocławiem a Gdańskiem, kolportując wydawnictwa Regionalnego Komitetu Strajkowego (RKS), Regionalnego Komitetu Wykonawczego (RKW), Solidarności Walczącej i Federacji Młodzieży Walczącej (FMW).

Od 1987 roku działał w ruchu Wolność i Pokój, uczestniczył w happeningach organizowanych przez środowisko Pomarańczowej Alternatywy. Stał na czele Stowarzyszenia Objektor, walczącego o zastępczą służbę wojskową.

Erazm Humienny od wielu lat jest aktywnie zaangażowany w działalność na

rzecz potrzebujących wrocławian. W latach 1991–1996 był kierownikiem Schroniska dla Mężczyzn Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta we Wrocławiu, następnie został kierownikiem Domu Opieki Fundacji „Przywrócić Nadzieję”. W 1996 roku założył Stowarzyszenie Pomocy „Ludzie Ludziom”, które podjęło współpracę z zakładami karnymi. Głównym celem organizacji jest pomoc człowiekowi zagubionemu we współczesnym świecie. Przede wszystkim służy ona osobom zagrożonym wykluczeniem społecznym, bezdomnym, skazanym, dysfunkcyjnej rodzinie, defaworyzowanej młodzieży opuszczającej domy dziecka, osobom starszym – w szczególności gdy z uwagi na stan zdrowia, podeszły wiek, kalectwo i trudną sytuację życiową nie są w stanie samodzielnie przezwyciężyć trudności związanych z zapewnieniem sobie podstawowych warunków egzystencji. Stowarzyszenie prowadzi we Wrocławiu Dom Społeczny dla Mężczyzn.

Erazm Humienny jest laureatem wielu nagród, m.in. Marszałka Województwa dla najlepszej organizacji pozarządowej z Dolnego Śląska (2005). Wyróżniony został także tytułem „Społecznika Roku” (2000) i Srebrnym Krzyżem Zasługi (2010). W 2011 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Bronisław Komorowski odznaczył go Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Profesor Marek Bojarski (ur. 1946) – prawnik karnista, rektor Uniwersytetu Wrocławskiego. Pochodzi z rodziny prawniczo-nauczycielskiej. Ojciec był adwokatem w Przemyślu, babcia i mama były nauczycielkami. Po ukończeniu studiów prawniczych na Uniwersytecie

Wrocławskim w 1969 roku podjął pracę na macierzystej uczelni. W 1976 roku uzyskał stopień doktora, a w 1985 roku doktora habilitowanego. W latach 1984–1991 był zastępcą, a od 1991 roku dyrektorem Instytutu Prawa Karnego i Kryminologii, obecnie pełni też funkcję kierownika Katedry Prawa o Wykroczeniach i Prawa Karnego Skarbowego oraz przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Przewodniczył również Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich przy Radzie Głównej Szkolnictwa Wyższego. Od 1977 roku jest członkiem Międzynarodowego Stowarzyszenia Prawa Karnego.

W 1992 roku Marek Bojarski otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W latach 1993–1995 i 1999–2002 pełnił funkcję prorektora, a w latach 2002–2008 dziekana Wydziału Prawa, Administracji i Ekonomii Uniwersytetu Wrocławskiego. Był profesorem wizytującym w Bostonie, Des Moines, Detroit, Leuven i Waszyngtonie.

W maju 2008 roku został rektorem Uniwersytetu Wrocławskiego, a w marcu 2012 roku wybrano go na II kadencję. W roku akademickim 2009/2010 był przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola, Częstochowy i Zielonej Góry.

Profesor Marek Bojarski jest wybitnym prawnikiem, specjalizującym się w prawie

karnym, prawie karnym skarbowym i prawie o wykroczeniach; jest promotorem i recenzentem wielu prac doktorskich i habilitacyjnych. Jego dorobek liczy ponad 170 prac naukowych. Za swoją działalność zawodową został uhonorowany tytułem doktora honoris causa Państwowego Uniwersytetu Pedagogicznego w Tomsku (2010) oraz Uniwersytetu im. Iwana Franki we Lwowie (2011).

Jako rektor podjął szereg działań służących integracji wrocławskiego szkolnictwa wyższego. Był jednym z inicjatorów powołania w 2010 roku Wrocławskiej Unii Akademickiej – porozumienia międzyuczelnianego, którego istotą jest maksymalne wykorzystanie potencjału naukowego naszych uczelni z pożytkiem dla całego środowiska.

Profesor Marek Bojarski kocha wrocławski Rynek i spaceruje brzegami Odry, najchętniej zaś odpoczywa, prowadząc samochód. Jest wielkim miłośnikiem podróży i... kotów, a o wszechstronnych umiejętnościach laureata świadczy też fakt, iż w święta własnoręcznie robi torty dla swojej rodziny.

Marek Suchy (ur. 1960) – inżynier, absolwent Wydziału Budownictwa Lądowego Politechniki Wrocławskiej. W 1984 roku rozpoczął pracę w Biurze Projektów Budownictwa Komunalnego we Wrocławiu. Cztery

lata później uzyskał uprawnienia projektowe i wykonawcze w zakresie dróg oraz uprawnienia projektowe i wykonawcze w zakresie mostów.

W 1992 roku założył Pracownię Projektowo-Uslugową „Most-Projekt”, gdzie był głównym projektantem przebudowy i budowy kilkudziesięciu obiektów mostowych o różnej konstrukcji (m.in. projektów przebudowy mostów przez rzeki: Odrę – w Oławie i Krapkowicach, Kaczawę – w ciągu autostrady A4 oraz kilku mostów przez Nysę Kłodzką).

W 1995 roku założył, wraz z dwoma współzainteresowanymi, działające do dnia dzisiejszego Biuro Projektów Dróg i Mostów BBKS-Projekt Sp. z o.o. Przez dziewięć lat pracował na stanowisku wiceprezesa zarządu i dyrektora zarządzającego, a od 2004 roku pełni funkcję prezesa zarządu spółki. Jednocześnie był głównym projektantem i koordynatorem zespołu przy opracowaniu licznych dokumentacji projektowych na terenie Wrocławia, w tym projektu Autostradowej Obwodnicy Wrocławia.

Marek Suchy był wielokrotnie nagradzany za wybitne osiągnięcia twórcze w dziedzinie architektury i budownictwa. W 2004 roku jego zespół projektowy zdobył nagrodę II stopnia ministra infrastruktury za projekt estakady nad ul. Strzegomską i torami PKP w ciągu Obwodnicy Śródmiejskiej we

Wrocławiu. W latach 2002–2006 Biuro BBKS-Projekt zostało pięciokrotnie nagrodzone Dolnośląskim Certyfikatem Gospodarczym, przyznawanym wyróżniającym się podmiotom gospodarczym Dolnego Śląska, a w 2007 roku spółka otrzymała Dolnośląską Nagrodę Gospodarczą w kategorii „podmioty gospodarcze”.

W latach 2007 i 2009 Prezydent Wrocławia i Towarzystwo Miłośników Wrocławia przyznały Biuru BBKS-Projekt pierwszą nagrodę w konkursie „Piękny Wrocław” za najlepszą realizację architektoniczną w kategorii „obiekt inżynierski” – za projekt przebudowy ul. Grodzkiej we Wrocławiu oraz za projekt Drugiego Mostu Warszawskiego we Wrocławiu.

W 2009 roku Spółka, wspólnie z Zespołem Badawczo-Projektowym Mosty-Wrocław, otrzymała II nagrodę w 7. edycji konkursu Dolnośląska Budowa Roku w kategorii „obiekty budownictwa inżynierskiego” za przebudowę i budowę Mostów Warszawskich i al. Marcina Kromera we Wrocławiu.

Marek Suchy aktywnie działa w kilku organizacjach zawodowych – jest członkiem Dolnośląskiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji Rzeczypospolitej Polskiej oraz Związku Mostowców Rzeczypospolitej Polskiej.

Zbigniew Rybczyński (ur. 1949) – reżyser, twórca filmowy i telewizyjny. Po ukończeniu liceum plastycznego przez rok pracował w Studio Miniatur Filmowych w Warszawie, a w 1969 roku podjął studia na Wydziale

Operatorskim w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Był współzałożycielem i jednym z filarów awangardowej grupy twórczej Warsztat Formy Filmowej.

Po ukończeniu studiów w 1973 roku związał się zawodowo ze Studiem Małych Form Filmowych Se-Ma-For, gdzie zrealizował swoje najważniejsze autorskie dokonania, które uwieńczył w 1980 roku krótkometrażowym filmem animowanym „Tango”.

W 1982 roku Zbigniew Rybczyński wyjechał z Polski do Austrii, gdzie uzyskał azyl polityczny. W 1983 roku otrzymał Oscara za „Tango” i postanowił wyjechać z rodziną do USA, gdzie realizował filmy krótkometrażowe i teledyski, m.in. dla Simple Minds, Pet Shop Boys, Chucka Mangione, Micka Jaggera, Yoko Ono i Johna Lennona. Od końca lat 90. XX wieku pracował w Niemczech, gdzie był m.in. wykładowcą w Artystycznej Wyższej Szkole Mediów (Kunsthochschule für Medien) w Kolonii. Na początku XXI wieku reżyser powrócił do Polski.

Zbigniew Rybczyński jest pionierem technologii telewizyjnej HD (high definition), technologicznym eksperymentatorem i innowatorem, posiadaczem wielu patentów amerykańskich, większość na innowacyjne pomysły w zakresie produkcji filmowej i video, w tym oprogramowanie „Zbig” do matowania obrazu.

Jako wybitny twórca kultury przełomu XX i XXI wieku otrzymał za swoją pracę wiele prestiżowych nagród branżowych w USA, Japonii i Europie. W 1999 roku w Alei Gwiazd na ul. Piotrkowskiej w Łodzi odsłonięto jego gwiazdę. W 2008 roku minister kultury i dziedzictwa narodowego Bogdan Zdrojewski przyznał Zbigniewowi Rybczyńskiemu Medal Zasłużony Kulturze Gloria Artis, a PWSFTViT im. Leona Schillera w Łodzi tytuł doktora honoris causa za szczególnie kunszt artystyczny i wynalazczość w dziedzinie sztuki filmowej. W 2010 roku otrzymał nagrodę za całokształt twórczości i wkład w rozwój sztuki filmowej na Międzynarodowym Festiwalu Kina Autorskiego w Batumi.

Od 2010 roku Zbigniew Rybczyński jest dyrektorem programowym projektu Wrocławskie Studia Technologii Wizualnych – unikatowego w skali światowej ośrodka edukacyjnego i badawczo-twórczego w dziedzinie multimedii, specjalizującego się w produkcji filmowych efektów specjalnych z wykorzystaniem najnowszych komputerowych technik realizacyjnych obrazów wielowarstwowych i trójwymiarowych (CGI i 3D). Projekt, mający ogromne znaczenie dla całej polskiej kinematografii, jest realizowany przez Centrum Technologii Audiowizualnych – państwową instytucję kultury, która przejęła spuściznę po Wytwórni Filmów Fabularnych we Wrocławiu.

Drużyna piłkarska WKS Śląsk Wrocław – zdobywca tytułu mistrza Polski w piłce nożnej w sezonie 2011/2012.

Rok 2012 jest wyjątkowy dla „Śląska” Wrocław. Wywalczone w tym sezonie mistrzostwo Polski w piłce nożnej łączy się z 65. rocznicą powstania klubu. Wicemistrzostwo Polski zdobyte w roku poprzednim zbiegło się natomiast z wyjątkowym jubileuszem twórcy tego sukcesu, Oresta Lenczyka, który w 2011 roku obchodził 40-lecie pracy trenerskiej.

Wspaniałe sukcesy „Śląska” napędziły wrocławian wielką dumą i radością. Swoją postawą i zaangażowaniem na boisku drużyna udowodniła, jak wiele satysfakcji może przynieść sport i jak ważną może odgrywać rolę w promocji miasta. Zespół, który Orest Lenczyk miał w poprzednim sezonie ratować przed spadkiem w tabeli, po raz drugi z rzędu wystąpi w europejskich pucharach.

W tym kontekście należy przypomnieć wcześniejsze sukcesy klubu, m.in.: mistrzostwo Polski w sezonie 1976/77, wicemistrzostwo Polski w sezonach 1977/78 i 1981/82, dwukrotne zdobycie Pucharu Polski w sezonach 1975/76 i 1986/87 oraz Superpucharu Polski w 1987 roku, a także Pucharu Ekstraklasy w sezonie 2008/2009. Po raz pierwszy drużyna wystąpiła w europejskich pucharach w roku 1975, a największy sukces osiągnęła dwa lata później, docierając do ćwierćfinału Pucharu Zdobywców Pucharów.

W zielono-biało-czerwonych barwach występowało wielu znakomitych piłkarzy

– reprezentantów Polski, uczestników i medalistów mistrzostw świata oraz igrzysk olimpijskich. „Śląsk” reprezentowali m.in.: Władysław Żmuda, Ryszard Tarasiewicz, Waldemar Prusik, Janusz Sybis, Lesław Ćmikiewicz, Jan Tomaszewski, Tadeusz Pawłowski, Zygmunt Kalinowski, Ireneusz i Zygmunt Garłowsy, Andrzej Rudy i Adam Matysek.

Zawodnicy „Śląska”, trenerzy oraz władze klubu, licząc na gorący doping kibiców w kolejnym sezonie, zapewniają, że sportowe emocje ponownie udzielą się tysiącom sympatyków piłki nożnej w najlepszym wydaniu.

Honorowe obywatelstwo

– nowożytna historia tej szczytnej godności, nadawanej osobie o wielkich zasługach i ogromnym autorytecie moralnym, sięga czasów rewolucji francuskiej (fr. *bourgeois honoraire*). W 1792 roku rząd rewolucyjnej Francji nadał szczytny tytuł honorowego obywatela Francji Tadeuszowi Kościuszcze jako wyraz uznania dla jego walki o ideały wolności. W tym samym roku tytuł ten otrzymał również Fryderyk Schiller za rewolucyjne przesłanie „Zbójców”.

Honorowe obywatelstwo przyznawane jest na całym świecie, zarówno przez państwa, jak i regiony oraz miasta. Otrzymują je artyści, pisarze, uczeni, politycy, osoby zasłużone dla kraju lub lokalnej społeczności, organizacje i instytucje. Jednym z bardziej znanych – i niezwykle rzadkim, gdyż jak dotąd zdarzyło się to tylko siedem razy – przykładów nadania tytułu honorowego obywatelstwa USA było przyznanie tej godności przez Kongres USA jako pierwszemu w 1963 roku Winstonowi Churchillowi. Jako siódmy otrzymał ten tytuł pośmiertnie w 2009 roku Kazimierz Pułaski.

Honorowe Obywatelstwo Wrocławia

– nadawane jest przez władze miejskie w celu wyróżnienia osób szczególnie zasłużonych dla Wrocławia. Tytuł przyznawano osobom piastującym wysokie urzędy, przede wszystkim politykom i wojskowym. Obywatelstwo tytułarne otrzymywały osoby spoza Wrocławia: politycy, uczeni, literaci i artyści. Niektórzy z nich urodzili się lub zmarli we Wrocławiu.

Po raz pierwszy Rada Miejska Wrocławia przyznała tytuł honorowego obywatela miasta w 1870 roku. Otrzymał go Carl Ludwig August baron von Ende, starosta powiatu ziemskiego wrocławskiego. Do 1933 roku uhonorowano 24 osoby, m.in. niezwykle zasłużonego dla Wrocławia nadburmistrza Geорга Bendera oraz pisarza Gerharda Hauptmanna, laureata nagrody Nobla z 1912 roku.

W 1993 r. Rada Miejska Wrocławia ustanowiła tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus*. Jako pierwszego uhonorowano tym tytułem prof. Alfreda Jahna, rektora Uniwersytetu Wrocławskiego w latach 1962–1968.

Nagrody Miasta Wrocławia

– uchwałą Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 16 stycznia 1993 roku ustanowione zostały 3 wyróżnienia: tytuł *Civitate Wratislaviensi Donatus* – przyznawany osobom odgrywającym istotną rolę w życiu społecznym, gospodarczym i kulturalnym Wrocławia, Nagroda Wrocławia – którą Rada Miejska przyznaje osobom i instytucjom za całokształt ich pracy na rzecz miasta na wniosek Komisji Nominacyjnej (do 2002 roku Rady Nominacyjnej), oraz Nagroda Prezydenta Wrocławia – przyznawana osobom i instytucjom za działalność i osiągnięcia w mijającym roku po zasięgnięciu opinii Komisji Nominacyjnej. Komisja Nominacyjna ma charakter doraźnej komisji Rady Miejskiej. W jej skład wchodzi 12 radnych, a jej pracom przewodniczy Przewodniczący Rady.

Uprawnionymi do składania wniosków o nadanie Nagrody Wrocławia są: Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia i jej komisje oraz Prezydent Wrocławia, a także organizacje działające na terenie miasta.

O Nagrodę Prezydenta Wrocławia wnioskować mogą: Prezydent Wrocławia, komisje Rady Miejskiej i pozostałe organizacje. Wszystkie wnioski kierowane są bezpośrednio do Komisji Nominacyjnej. Obydwa rodzaje nagród są przyznawane corocznie 24 VI – w dniu Święta Wrocławia, a zarazem patrona miasta, św. Jana Chrzyciela.

Civitate Wratislaviensi Donatus**1993**

Alfred Jahn (1915–1999)

1994

Tadeusz Różewicz (ur. 1921)

1995

Henryk Tomaszewski (1919–2002)

1996

Henryk Gulbinowicz (ur. 1923)

1997

Jan Paweł II (1920–2005)

1998

Jerzy Grotowski (1933–1999)

1999

Wojciech Dzieduszycki (1912–2008) zrzekł się tytułu w 2006 r.

2000

Jan Nowak-Jeziorański (1913–2005)

2001

Václav Havel (1936–2011)

2002

Norman Davies (ur. 1939)

2003

Andrzej Wajda (ur. 1926)

2004

Władysław Bartoszewski (ur. 1922)

2005

Lech Wałęsa (ur. 1943)

2006

Sylwester Chęciński (ur. 1930)

2007

Kurt Masur (ur. 1927)

2008

Dalajlama XIV (ur. 1935)

2009

Urszula Koziół (ur. 1931)

2010

Aleksandra Natalli-Świat (1959–2010)

Władysław Stasiak (1966–2010)

Jerzy Szmajdziński (1952–2010)

2011

Władysław Frasyniuk (ur. 1954)

Nagrody Wrocławia

1993

1. Roman Aftanazy
2. Towarzystwo Pomocy im. Brata Alberta

1994

1. Marek Dyżewski
2. Wanda Tomaszewska
3. Ewa Unger
4. Dawna Polonia Wroclawska

1995

1. Andrzej Jochelson
2. Dolnośląska Dyrekcja Okręgowa Kolei Państwowych we Wrocławiu

1996

1. Stanisław Mięgisz
2. Andrzej Wieszniowski
3. Zespół Rozgłośni Polskiego Radia we Wrocławiu

1997

1. Wojciech Dzieduszycy
2. Jan Feliks Sarosiek
3. Wydawnictwo Dolnośląskie

1998

1. Marek Rostecki
2. Tadeusz Zipser
3. Zespół architektów: Wacław Hryniewicz, Wojciech Jarząbek, Jan Matkowski

1999

1. Janina Bogusławska-Jaworska
2. Maciej Łagiewski
3. Kabaret „Elita”

2000

1. Stanisław Arczyński
2. Sylwester Chęciński
3. Jan Miodek
4. Miesięcznik „Odra”

2001

1. Maria i August Wilhelm Hectowie
2. Renata Mauer-Różańska
3. Ewa Szumańska-Szmorlińska
4. „Notatnik Teatralny”

2002

1. Hans Hallgren
2. Czesław Hernas
3. Leon Kieres
4. Bogdan Ludkowski
5. Uniwersytet Wrocławski

2003

1. Jan Chorostkowski
2. Jan Kaczmarek
3. Wanda Toboła
4. Dzielnica Wzajemnego Szacunku

2004

1. Paweł Jarodzki
2. Henryk Rossa
3. Wojciech Wrzesiński
4. Wydział Aktorski PWST we Wrocławiu

2005

1. Ks. Stanisław Orzechowski
2. Janusz Degler
3. Dolnośląska Izba Gospodarcza
4. Parafia pod wezwaniem św. Elżbiety przy ul. Grabiszyńskiej
i parafia pod wezwaniem św. Antoniego przy ul. Kasprowicza

2006

1. René Engel
2. Ryszard Lackner
3. Walentyna Krystyna Wnuk
4. Konwent oo. Bonifratrów prowadzący Hospicjum przy ul. Poświęckiej
5. Departament la Vienne

2007

1. Józef Dudek
2. Natalia Lach-Lachowicz
3. Kornel Morawiecki
4. Arcybiskupi Komitet Charytatywny
5. Teatr Pieśń Kozła

2008

1. Jerzy Czernik
2. Tadeusz Krasoń
3. Józef Łukaszewicz
4. Jan Ślęk
5. Alicja Zawisza

2009

1. Andrzej Nabzdyk
2. Romuald Siepsiak
3. Stanisław Wysocki
4. Bronisław Zathay
5. Związek Polaków na Białorusi

2010

1. Karol Bał
2. Władysław Frasyniuk
3. Jerzy Kos
4. MDK im. Kopernika we Wrocławiu
5. NSZZ Solidarność Region Dolny Śląsk

2011

1. Anette Bußmann
2. Wiesława Drojecka
3. Bogusław Litwiniec
4. Wojciech Witkiewicz
5. Niezależne Zrzeszenie Studentów Region Wrocławski

Nagrody Prezydenta Wrocławia

1992

1. Józef Cynar
2. Krzysztof Pelech
3. Igor Przegrodzki
4. Tadeusz Różewicz
5. Miesięcznik „Odra”
6. Orkiestra Kameralna „Leopoldinum”

1993

1. Ks. Franciszek Glód
2. Mariusz Hermansdorfer
3. „Notatnik Teatralny”
4. Teatr Polski

1994

1. Tadeusz Strugała
2. Jerzy Woźniak
3. Teatr Lalek
4. Wydawnictwo Dolnośląskie

1995

1. Adolf Juzwenko
2. Jan Jakub Kolski
3. PWST
4. Pismo Artystyczne „Format”
5. Związek Polskich Artystów Plastyków

1996

1. Arkadiusz Koniecki
2. Wojciech Kościelniak
3. Janusz Zaleski i Jacek Weksler

1997

1. Renata Mauer
2. Marcin Plaza
3. Ogród Botaniczny
4. Wydział Chemii Uniwersytetu Wrocławskiego

1998

1. Ryszard Mazur
2. Stefan Placek
3. Fundacja Proscen i Teatr K2
4. Open Studio/WRO

1999

1. Aleksandra Kubicz
2. Ewa Michnik
3. Urszula Włodarczyk

2000

1. Tomasz Broda
2. Tymoteusz Karpowicz
3. Aleksandra Kurzak
4. Ryszard Tomaszewski
5. Marek Zieliński

2001

1. Lech Janerka
2. Twórcy wystawy „Wrocław 2000 – moje miasto”:
Włodzimierz Dolatowski, Michał Jędrzejewski, Stanisław Lose, Mieczysław Piróg
3. Sztafeta lekkoatletów:
Jacek Bocian, Józef Lisowski, Robert Maćkowiak, Piotr Rysiukiewicz

2002

1. Marek Danielak
2. Małgorzata Gorący
3. Galeria „Opus”

2003

1. Wojciech Kościelniak
2. Ewa Michnik (nagroda specjalna)
3. Hans Vontobel
4. Komenda Dolnośląskiej Chorągwi ZHP
5. XIV LO im. Polonii Belgijskiej

2004

1. Krzysztof Bojda
2. Krystyna Miłobędzka
3. Elżbieta Popławska-Dobijewska
4. Włodzimierz Szostek
5. Formacja Chłopięca „Legitymacje” (wyróżnienie specjalne):
Sambor Dudziński, Konrad Imiela, Cezary Studniak

2005

1. Ks. Andrzej Dzielak i ks. Mirosław Drzewiecki
2. Roman Kołakowski
3. Katedra i Klinika Chorób Zakaźnych, Chorób Wątroby
i Nabytych Niedoborów Odpornościowych Akademii Medycznej we Wrocławiu
4. Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia i Opola

2006

1. Ewa Bohdanowicz
2. Bente Kahan
3. Marek Krajewski
4. Tadeusz Luty
5. Ks. Prałat Zdzisław Peszkowski

2007

1. Stanisław Dróżdż
2. Beata Maciejewska
3. Jan Słowikowski
4. Krzysztof Turkowski
5. Mieczysław Złat

2008

1. Krzysztof Kuliński
2. Krzysztof Wincza
3. ATM Grupa S.A. – Tomasz Kurzewski
4. Katolickie Radio Rodzina – ks. Cezary Chwiczyski
5. Portal „Nasza-Klasa”:
Łukasz Adziński, Michał Bartoszkiewicz, Paweł Olchawa, Maciej Popowicz

2009

1. Piotr Freyberg
2. Ewa Kobel
3. Aleksandra Kubicz
4. Bogusław Ogrodnik
5. Krzysztof Skowroński
6. Kazimiera Anna Wilk
7. Stowarzyszenie „Wratislaviae Amici”

2010

1. Jarosław Fret
2. Tomasz Merta
3. Małgorzata Mikołajczyk
4. Czesław Radzikowski
5. Dolnośląska Izba Gospodarcza

2011

1. Krzysztof Domarecki
2. Roman Gutek
3. Piotr Małachowski
4. Jarosław Pieniak
5. Kolegium Europy Wschodniej

Zdjęcia:

Joanna Stoga, archiwum WKS „Śląsk” Wrocław